

Het Kleine Appeltje dat altijd blijft bestaan

Anneke Steenhuizen

Het kleine Appeltje dat altijd blijft bestaan.

Hoi.

Ik ben een appeltje.

Echt waar.

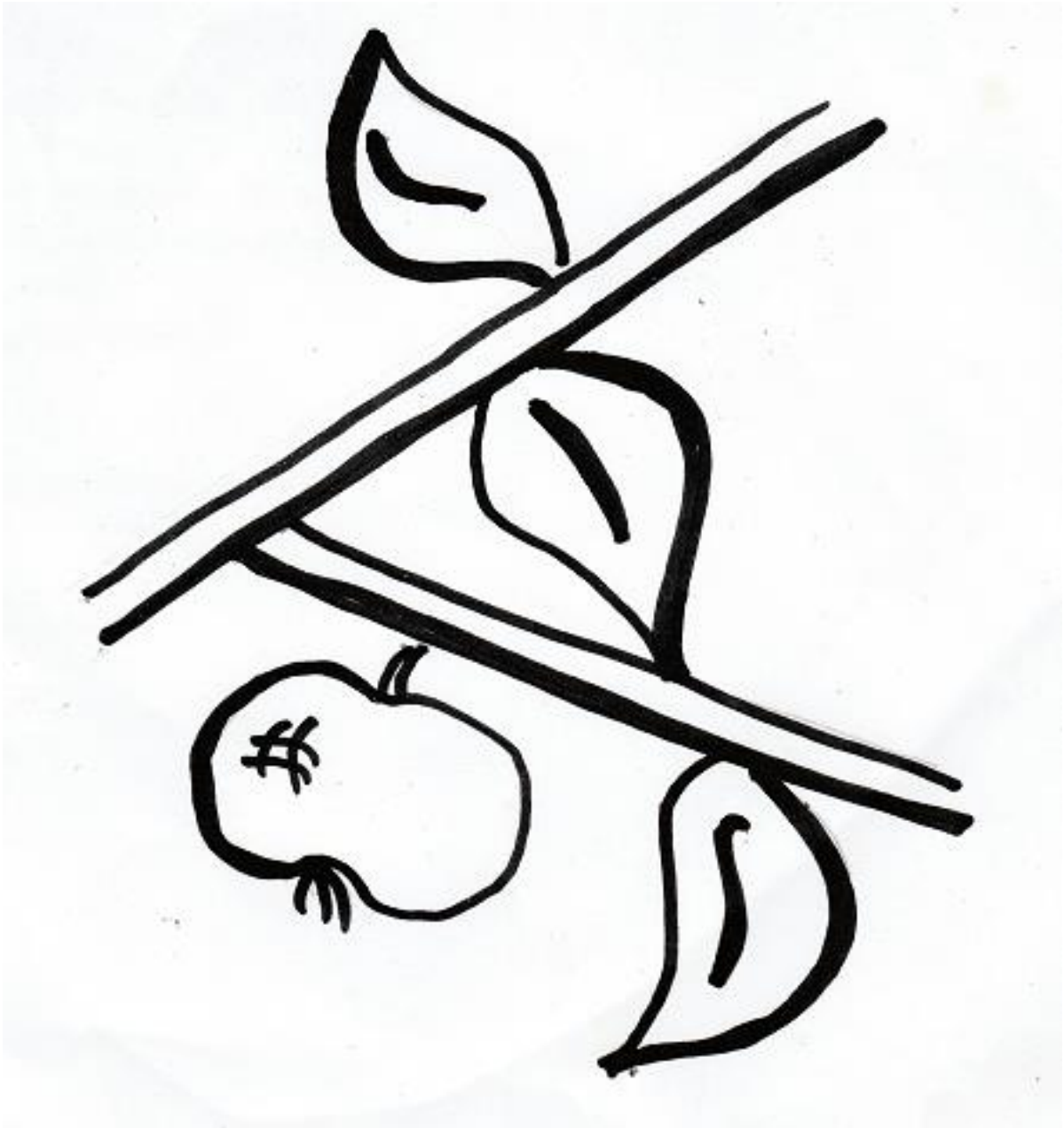
En ik groei aan een boom.

Net als alle andere appeltjes doen.

Hoe ik heet?

Gewoon: Het kleine Appeltje.

Simpel hé!

Misschien gaat de schrijfster die nu over mij aan het schrijven is wel een verhaaltje over mij schrijven.

Of een boek.

Dan wordt ik vast heel beroemd!

En dat lijkt mij best wel leuk.

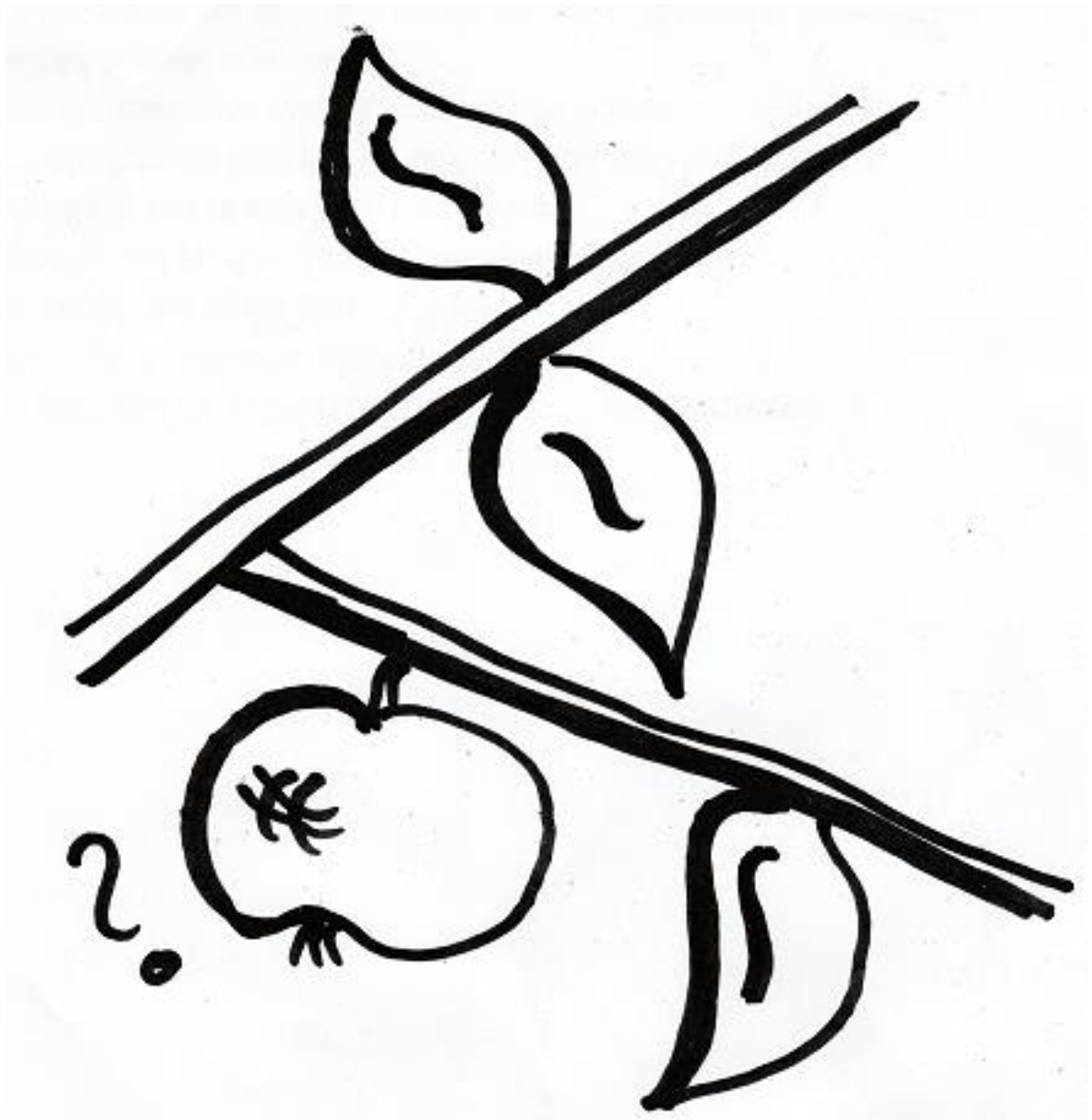
Jij zou het toch ook wel leuk vinden om beroemd te worden?

Ja?

Nou dan!

Alleen, wat zou de schrijfster over mij willen schrijven?
Zoveel maak ik nou ook weer niet mee.
Ik hang nu al een tijdje aan de boom.
Maar het is wel zo dat ik eerst helemaal groen was.
Toen dacht ik dat ik een goudrenet was.
Maar ondertussen ben ik een beetje rood aan het worden.
Dus ben ik misschien wel een Golden Delicieuus.
Dus beleef ik toch nog wat.
Als je het leuk vindt mag je samen met mij dit boekje doorlezen.
Wie weet wat ik nog allemaal mee ga maken!

De zon gaat schijnen

Het heeft heel veel geregend de laatste tijd.

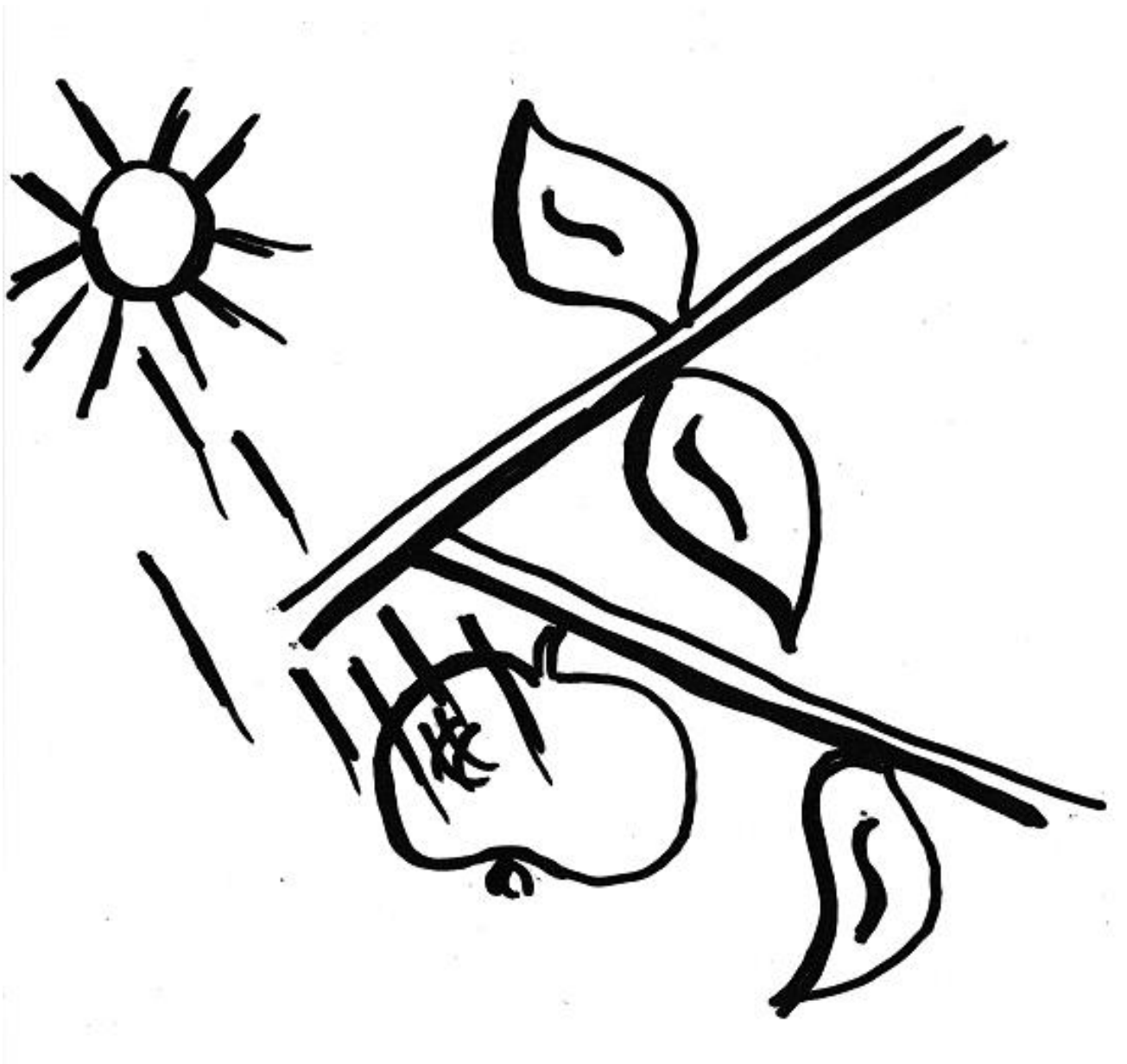
Maar nu gaat de zon schijnen.

De lekkere warme stralen van de zon gaat op mijn ruggetje schijnen.

En ik verander in een rood met geel appeltje.

Ik denk nu dat ik een Jona Gold appeltje ben.

Dus dan zijn de andere appeltjes aan de boom waar ik aan groei ook allemaal Jona Gold appeltjes.

Weet je wat mensen wel eens zeggen?
Dat als iemand rode wangen heeft dat hij rode appelwangetjes heeft.
Dat gebeurt vaak als de zon schijnt.
Nu ik erbij stil sta is het wel een beetje raar.
Niet alleen appeltjes worden rood van de zon, maar ook mensen.
En vooral de boer heeft daar last van.
Niet alleen zijn wangen zijn rood, maar ook zijn neus.
En hij heeft me toch een grote neus!

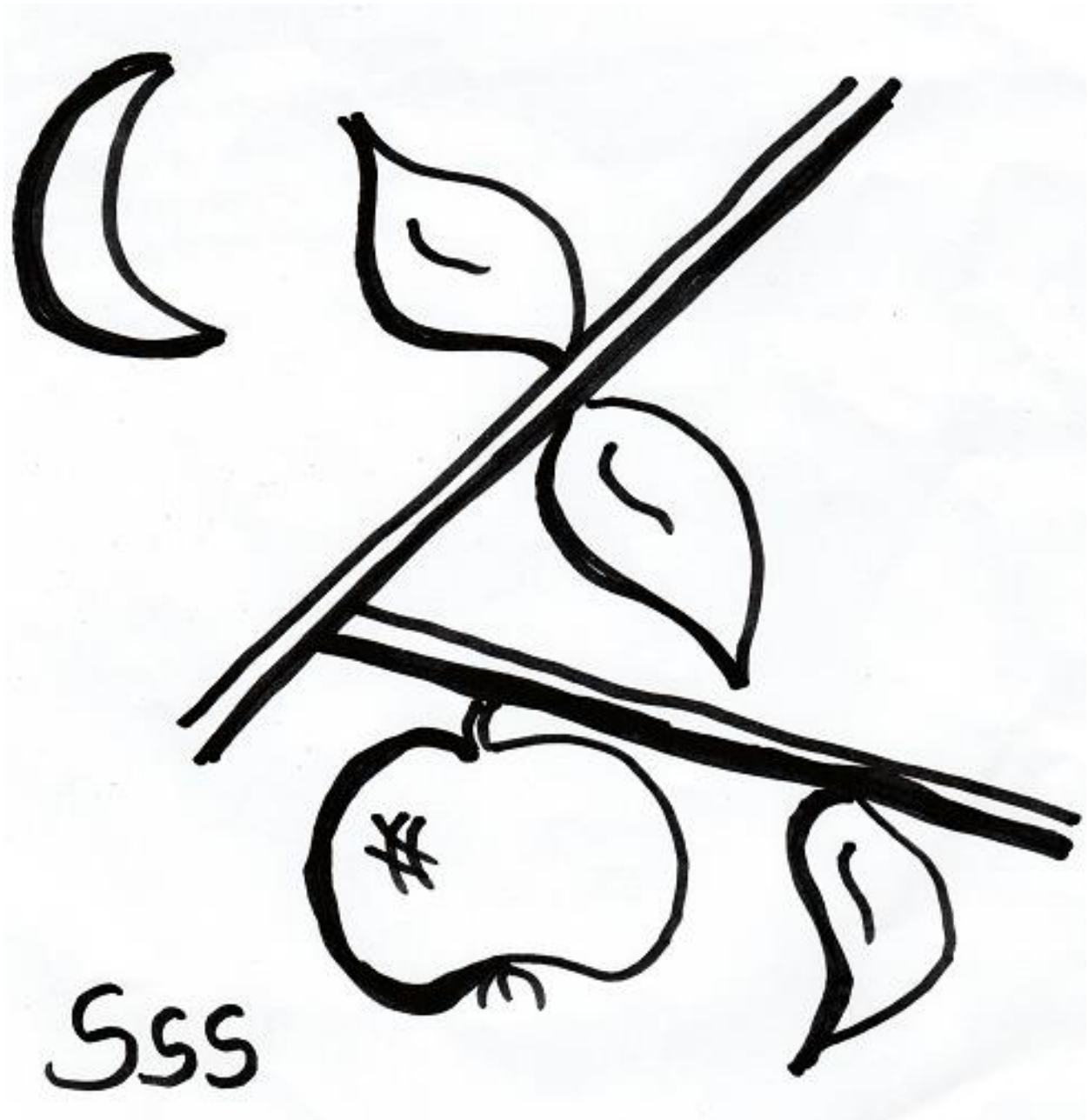

Alleen weet je wat jammer is?

Als de zon zakt en het donker begint te worden, is het niet meer zo lekker warm als overdag.

Maar de andere appeltjes zeggen, toen ik erover klaagde dat je er niks van merkt als je gaat slapen.

Dus wel te ruste, slaap lekker.

Het Kleine Appeltje krijgt vriendjes

Iedereen heeft vriendjes.

Jij toch ook?

Het wordt weer morgen.

En de zon komt in het oosten op.

Dat deed hij al altijd, hoor.

En alle appeltjes die aan de boom hangen waar Het Kleine Appeltje aan hangt worden wakker.

En ze gaan allemaal geeuwen.

Ook Het Kleine Appeltje is wakker geworden.

En hij denkt: het wordt een bijzondere dag vandaag.

En opeens weet hij ook waarom.

Hij gaat vriendjes krijgen vandaag.

En dat is best wel spannend!

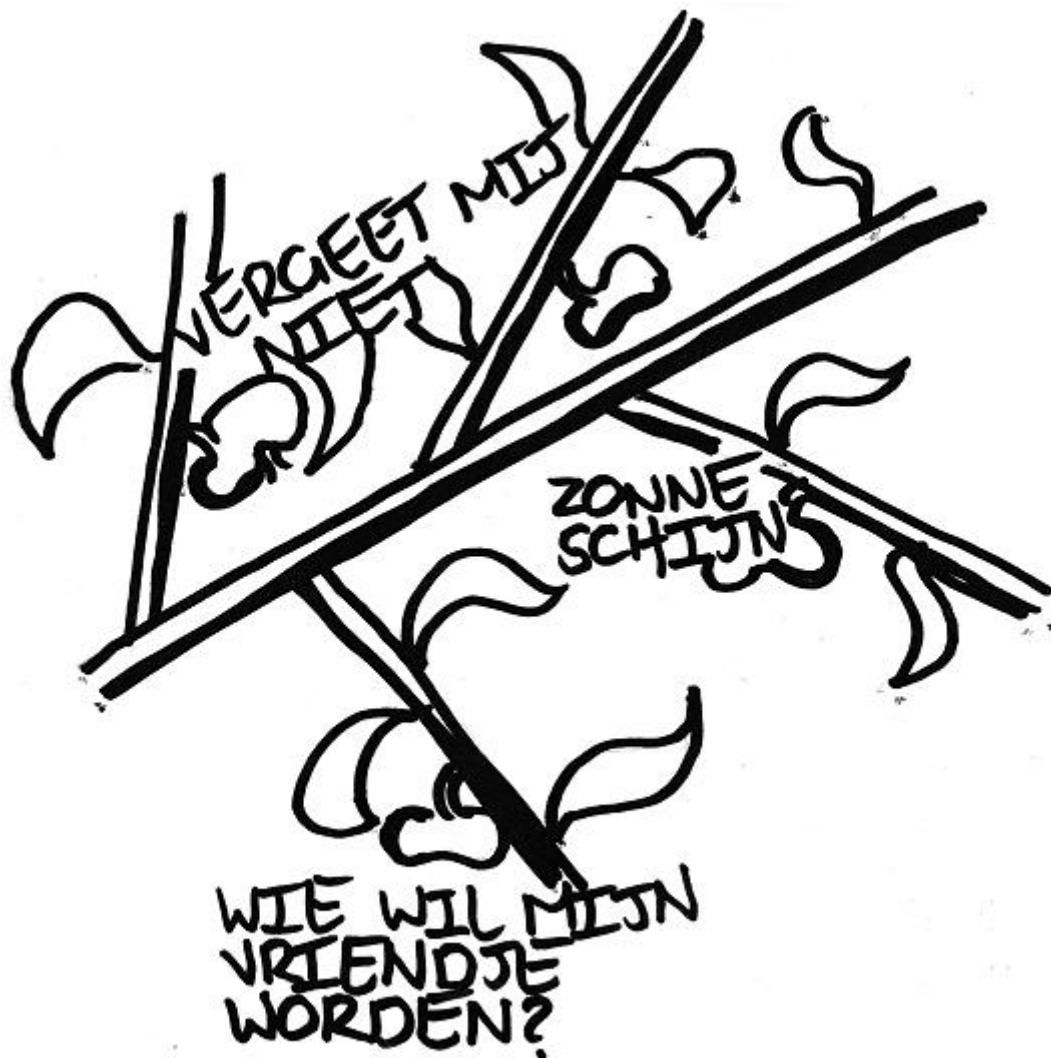
Hij roept heel hard: "wie wil mijn vriendje worden?"

"Ik", roept een appeltje.

"Hoe heet jij?", vraagt Het Kleine Appeltje.

"Ik heet Appeltje Vergeet Mij Niet, ik groei namelijk achter een blad, en ik ben een beetje bang dat de boer mij zal vergeten te plukken als hij ons gaat oogsten."

Een ander appeltje roept: "ik ben Appeltje Zonneschijn, want de zon gaat altijd het eerst op mij schijnen als hij 's morgens op komt. "

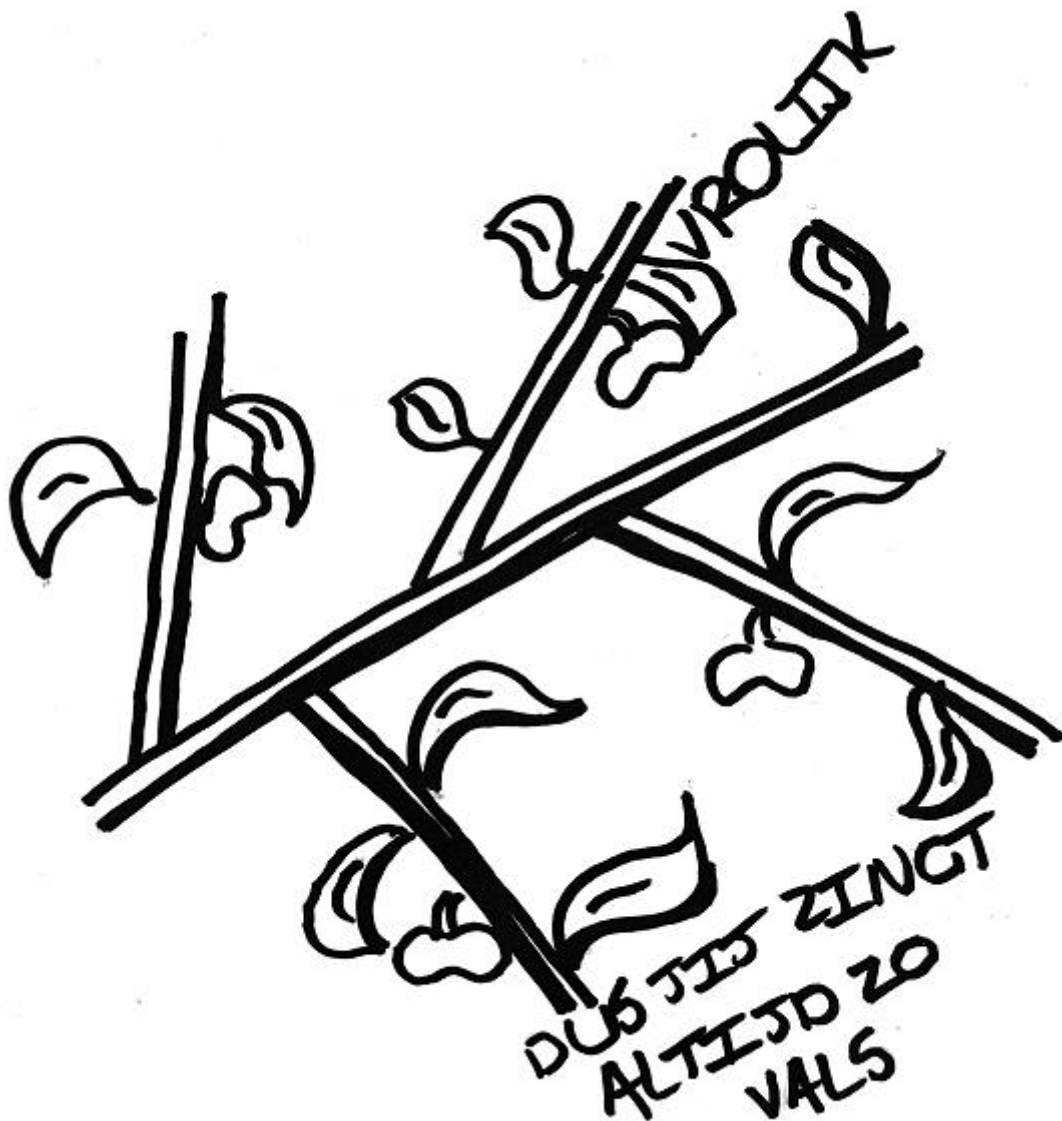

Een ander appeltje roept: Ik ben Appeltje Vrolijk, want ik ben altijd aan het fluiten omdat ik zo vrolijk ben.

En ik vind het ook leuk om te zingen.

Oh, dus jij ben altijd zo vals aan het zingen, zeggen de andere drie appeltjes in koor.

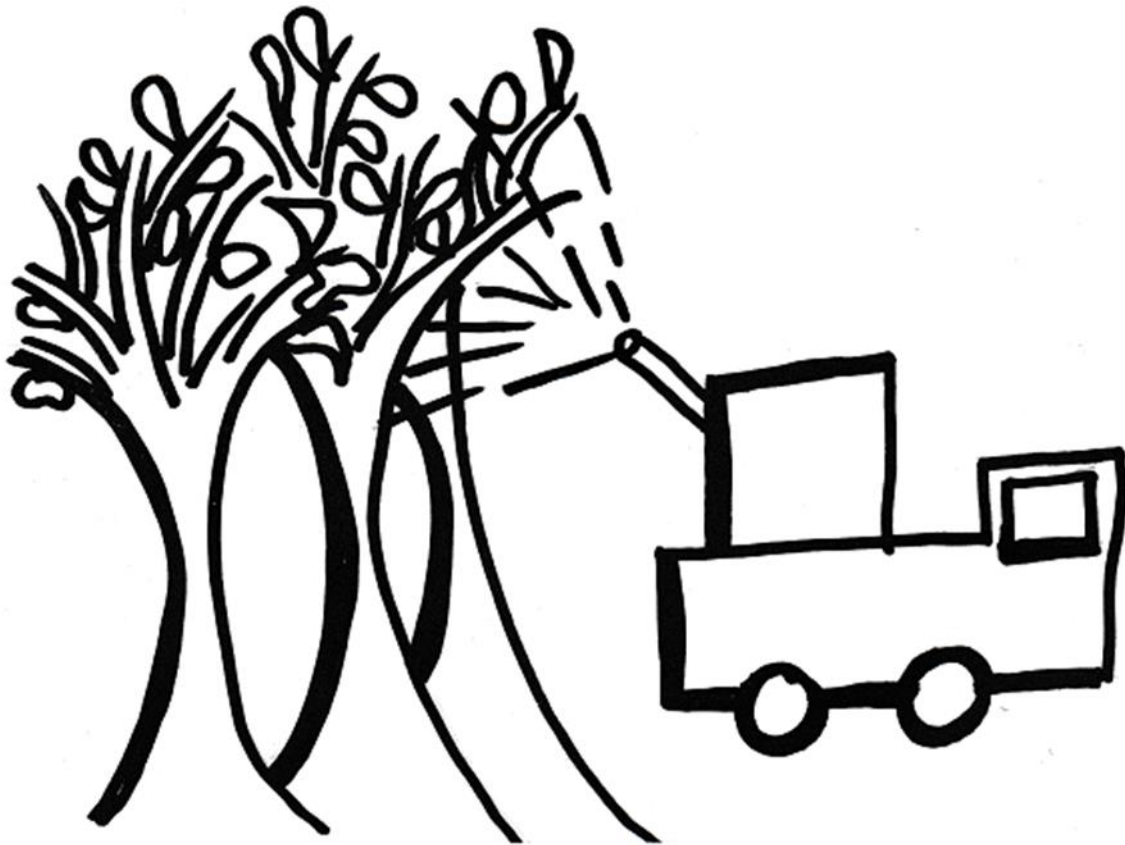
En toen moeten ze alle vier lachen, en blijven vrienden voor het leven.

Het Kleine Appeltje wordt met gif bespoten

Het is een paar dagen later, heel vroeg in de morgen.
De appeltjes worden wakker gemaakt door veel lawaai.
En ze worden allemaal nat.
En toch regent het niet.
Wat vreemd!

En het is niet alleen nat.
Het is ook heel erg koud!
En dan zien de appeltjes dat er een grote vrachtwagen met een grote
tank en een lange slang door de appelboomgaard rijdt.
En die spuit alle bomen nat.

“Wat is dat voor spul?”, vraagt Het Kleine Appeltje.

Maar de andere appeltjes weten het ook niet.

En dan zegt de boom waaraan de appeltjes hangen: “dat is gif, en dat zorgt ervoor dat jullie niet opgegeten worden, door insecten.”

“Nou het voelt wel een beetje plakkerig aan hoor!”, zegt Appeltje Vrolijk.

“Het is wel beter dan om opgegeten te worden”, zegt Appeltje Vergeet Mij Niet.

En daar zijn ze allemaal met elkaar eens.

Weet je waar ik blij om ben?

Dat ik geen appeltje ben die met gif moet worden bespoten.

Alhoewel, ik word ook wel eens gestoken door een mug.

Appeltje Vergeet Mij Niet wordt bijna opgegeten

De appeltjes hebben zich er maar bij neer gelegd.

Liever plakkerig dan om opgegeten worden.

Groot gelijk toch?

Maar weet je wat er gebeurd is?

Iets wat echt niet leuk is.

Appeltje Vergeet Mij Niet is niet helemaal met gif bespoten.

Dat komt omdat hij achter een blad verborgen is.

Er is een gedeelte van hem waar geen gif op zit.

En er komt een worm aankruipen.

En Appeltje Vergeet Mij Niet wordt heel erg bang.
Dat kan jij je wel voorstellen zeker.
Alle andere appeltjes zien de worm ook naar Appeltje Vergeet Mij
Niet kruipen.
Het Kleine Appeltje komt op idee.
Hij roept naar Appeltje Vrolijk dat hij maar eens moet gaan zingen.
En dat doet Appeltje Vrolijk dan ook.

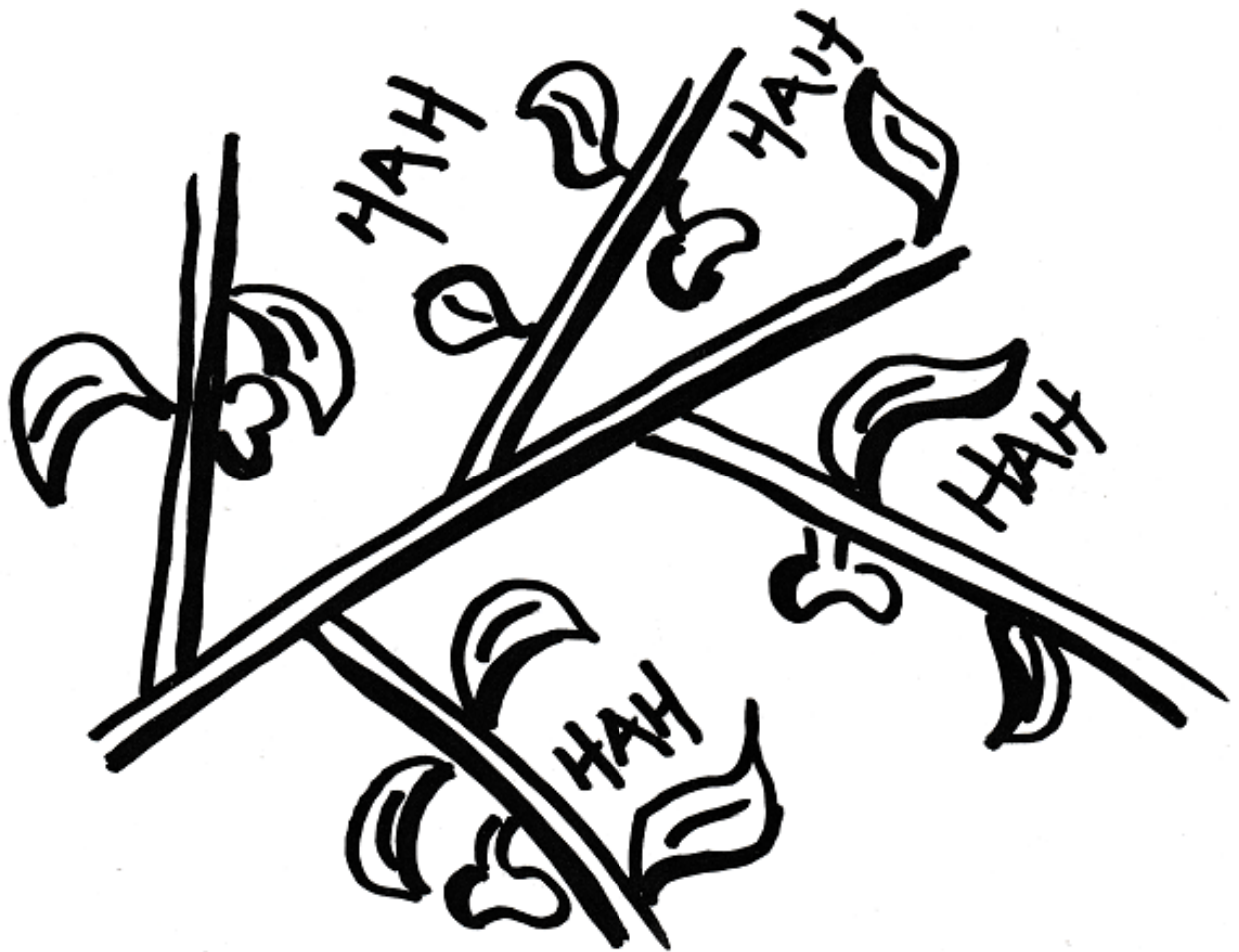

De worm wil net een hapje uit het deel van Appeltje Vergeet Mij Niet nemen dat niet bespoten met gif is, maar schrikt als hij het gezang van Appeltje Vrolijk hoort.

Heel gauw zorgt hij dat hij weg komt.

En de appeltjes zeggen allemaal door elkaar heen tegen Appeltje Vrolijk: "dit is de laatste keer dat jij zingt, want het is niet aan te horen."

En de appeltjes lachen allemaal van opluchting.

Spiegeltje spiegeltje aan de wand

Weet je wat ik leuk vind?

Sprookjes luisteren.

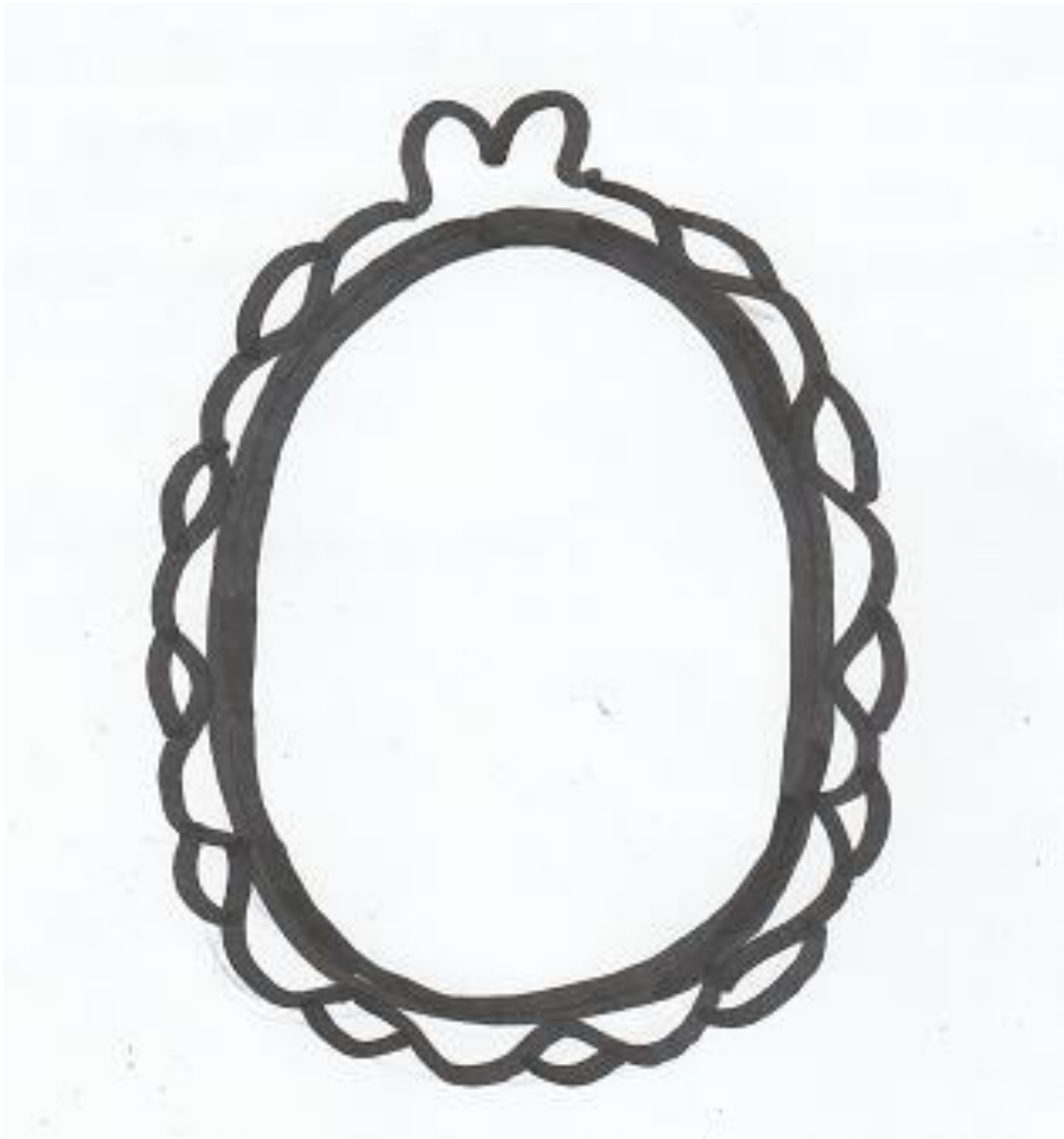
Ben jij wel eens in de Efteling geweest, in het sprookjesbos?

Dan ken jij vast wel het sprookje van Sneeuwwitje.

Maar het verhaaltje dat je nu met Het Kleine Appeltje gaat meemaken, is iets anders dan het sprookje van Sneeuwwitje.

Maar het gaat wel over een spiegel.

Dus luister maar.

De zon is weer opgekomen, en schijnt warm met zijn stralen op de appeltjes.

“Wat een vreemd plaatje zit er op je schil”, zegt Het Kleine Appeltje tegen Appeltje Zonneschijn.

“Ik zie ook een raar plaatje in jou hoor!”, roept Appeltje Zonneschijn beledigd uit.

Appeltje Vrolijk begint te lachen.

En hij zegt: “door het gif dat de boer op ons gespoten heeft gaan we allemaal weerkaatsen, net als een spiegel. Het Kleine Appeltje ziet zich zelf in Appeltje Zonneschijn, en dat is omgedraaid ook zo.

“Zijn we dan zo lelijk?!”, roepen de beide appeltjes uit.

“Nee hoor, omdat jullie rond zijn, geeft dat een vertekend beeld. Het is net als bij lachspiegels”, zegt Appeltje Vrolijk en schaterde het uit.

“Nou, ik weet niet of dat ik dat wel zo leuk vind, je moet er wel veel voor overhebben om een appel te zijn”, zucht Appeltje Zonneschijn.

“Precies”, zegt Het Kleine Appeltje.

En Appeltje Vergeet Mij niet?

Hij begint erg te lachen, en zegt: “het is maar goed dat jullie jezelf niet in mij zagen weerkaatsen, want dan zag je maar de helft van jezelf.”

En volgens mij weet jij best wel waarom.

We worden geplukt!

Hoi, ik ben het, het Kleine Appeltje.

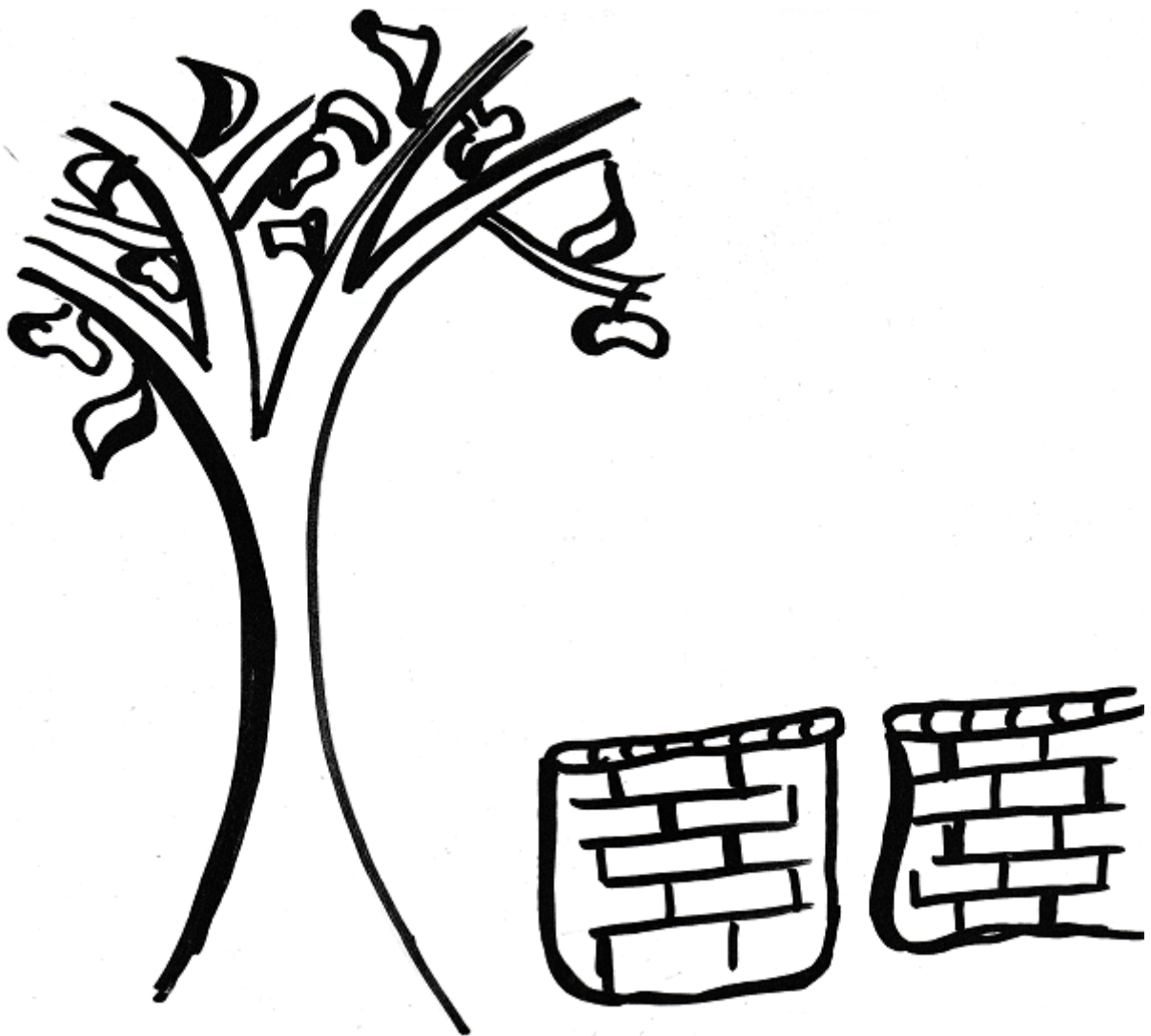
Ik heb aan de schrijfster van dit boek gevraagd of dat ik zelf ook een paar verhaaltjes mag vertellen.

En dat mag.

Leuk hé!

Dus ga maar lekker zitten, en luister mee.

Vandaag worden we van de bomen geplukt, en in manden gedaan.

Gelukkig komen Appeltje Zonneschijn, Appeltje Vergeet Mij Niet, Appeltje Vrolijk en ik in dezelfde mand terecht.

Dat is wel heel fijn want zo blijven we bij elkaar, en hoeven we geen afscheid te nemen van elkaar.

De boer fluit een liedje, het gaat zo: "appeltje appeltje in de mand, wie is er het mooiste van het land?"

"Ikke", roepen we alle vier in koor.

"Mooi, zo", zegt de boer: "dan zullen jullie veel geld opleveren op de veiling."

We zijn wel een beetje verdrietig hoor.
We zullen nu nooit meer aan onze geliefde boom hangen en de
zonnestralen op onze ruggetjes voelen.
Nee, die tijd is voorgoed voorbij.
En wat we nu allemaal gaan beleven?
De schrijfster weet het al.
Maar ik vind het leuk om ook eens wat te vertellen.
Vond je het leuk?
Of ben je ook een beetje verdrietig net als ik?
Dan moet je maar tegen ieder appeltje zeggen dat je eet: "ik hoop
dat je een leuke tijd hebt gehad toen je aan je boom hing."

Naar de veiling

We worden in de mand waar we in zitten op een kar gezet met nog veel meer manden erop.

Daarna stapt de boer voorin, achter het stuur en gaan we rijden.

Het voelt een beetje alsof we op vakantie gaan.

Alle appeltjes in alle manden beginnen te zingen: "we zijn er bijna, we zijn er bijna."

De boer fluit gezellig mee, en zegt: "ik heb nog nooit eerder meegemaakt dat mijn appeltjes zo blij waren om naar de veiling te gaan."

De boer rijdt de veilinghal binnen, en met nog een paar jongens haalt hij alle manden uit de kar.

“Mijn appeltjes zijn de lekkerste appeltjes van alle andere appeltjes”, roept hij uit.

De veilingmeester pakt een appel uit een mand van onze boer en snijdt er een stukje vanaf.

Daarna stopt hij het in zijn mond.

“Lekker hoor, je hebt gelijk, jouw appeltjes zijn het lekkerst van alle appeltjes op de veiling”, zegt hij dan.

Gelukkig heeft de veilingmeester niet één van ons viertjes gepakt en er een stukje vanaf gesneden.

De boer is heel trots op ons en zegt: "bedankt dat jullie zo jullie best hebben gedaan om zo mooi en lekker te worden. Ik heb een paar jaar lang slechte oogsten gehad en ben bijna failliet geraakt. Maar jullie hebben mijn boerderij gered, nogmaals bedankt", en hij veegt een traan weg.

"We zullen u ook missen, hoor, meneer de boer", zeggen we met zijn allen tegen de boer.

Maar wij pinken geen traantje weg.

Dat zou me wat zijn!

Dan worden we allemaal droge appeltjes, en dat is nou juist niet de bedoeling, toch?

Dames en heren, appels en peren

De man die ons gekocht heeft op de veiling brengt ons naar de markt van een hele grote stad.

Het is heel druk in het centrum van de stad waar de kooplieden hun koopwaar luidruchtig aanprijzen.

De man die ons gekocht heeft is een groenteboer.

Hij verkoopt groenten, zoals bloemkool, bietjes, sperziebonen en nog veel meer soorten groenten.

Ook verkoopt hij fruit.

In allerlei soorten.

Opeens begint hij te roepen: "dames en heren, appels en peren, spotgoedkoop!"

Hij pakt een mes en snijdt een stukje van Appeltje Vrolijk.

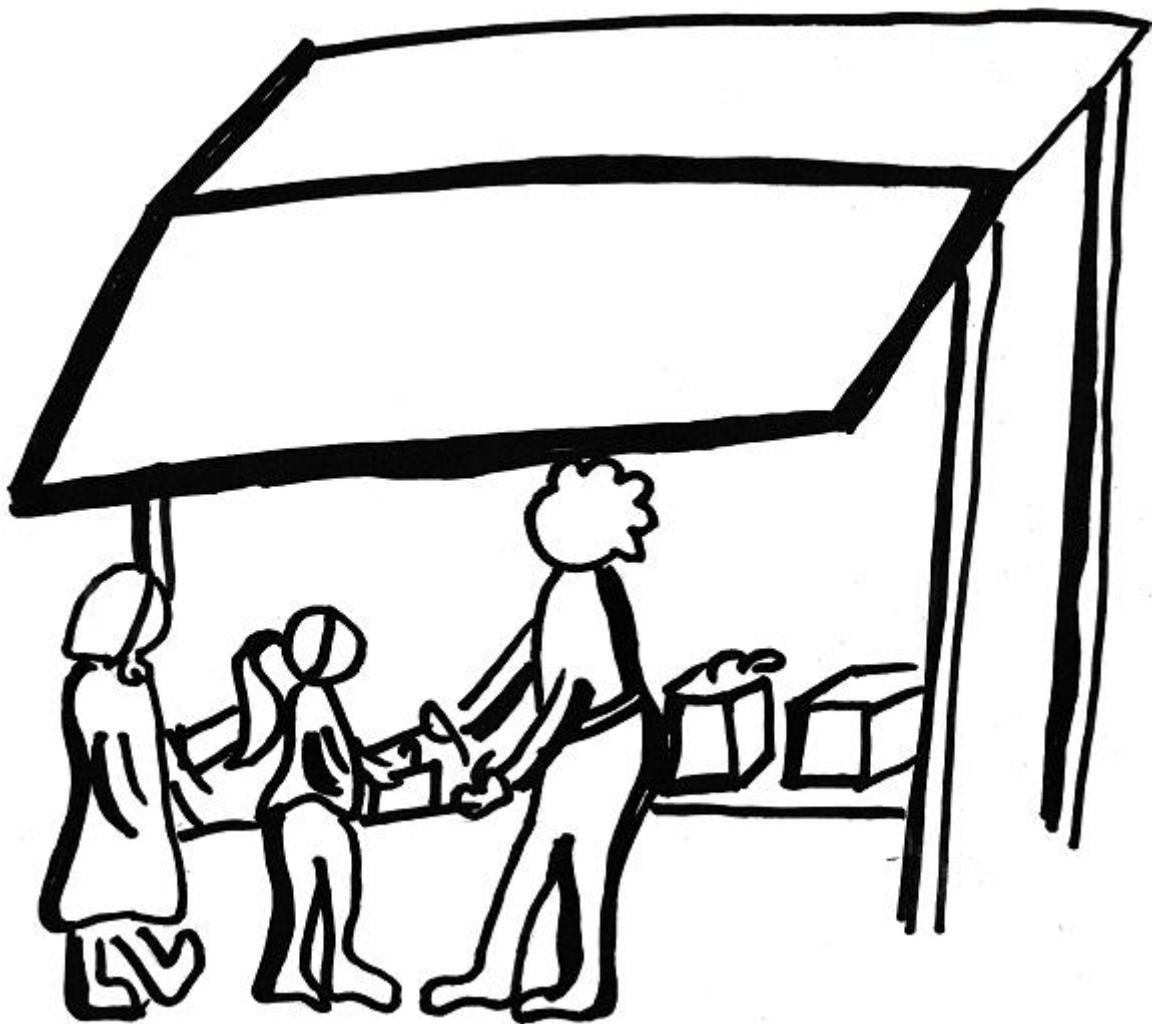
De mensen die langs lopen mogen een stukje ervan eten.

Ach, je raad het al, wij vonden dat niet zo leuk.

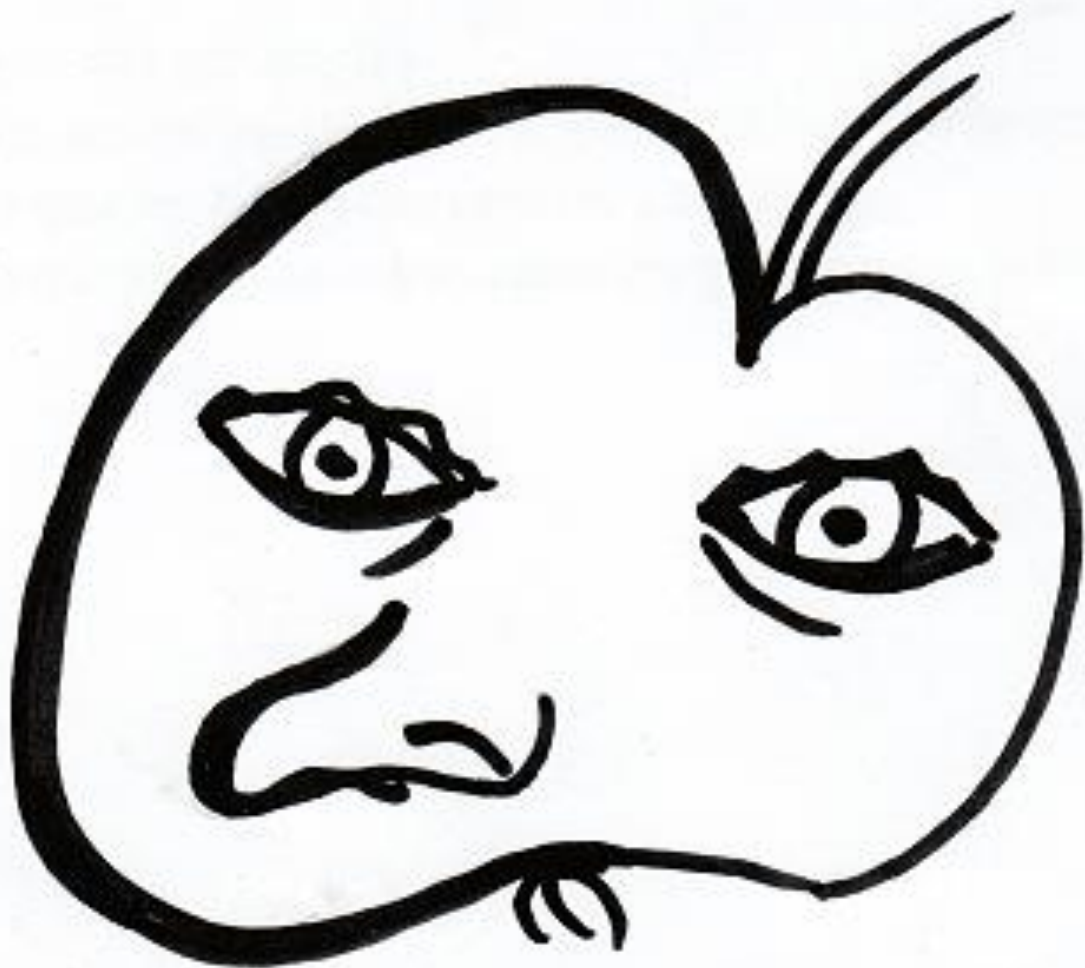
Maar ja, als appeltje zijnde weet je dat dit gebeuren kan.

We zijn er dan ook om opgegeten te worden.

Maar als je weer een appel eet moet je wel weten of dat wij een goed leven hebben gehad.

En dat kan je zien aan onze schil, waarin je je gezicht kunt zien.
En dan zie je er heel raar uit hoor!
Net als dat verhaal van spiegels toen we aan de boom hingen.
Nou, eet smakelijk!

Het Kleine Appeltje wordt verliefd!

Ja, ja verliefd zijn is leuk.

Ben jij wel eens verliefd geweest?

Ik wel hoor!

Naast de krat met appelen waar ook Het Kleine Appeltje in zit staat er een krat met peren.

Er zit een hele mooie meisjespeer in.

Ze heet: Dametje Peer.

Het Kleine Appeltje wordt verliefd op haar, en vroeg of dat zij zijn vriendinnetje wilde worden.

Ze fluistert "van ja", en bloost heel verlegen.

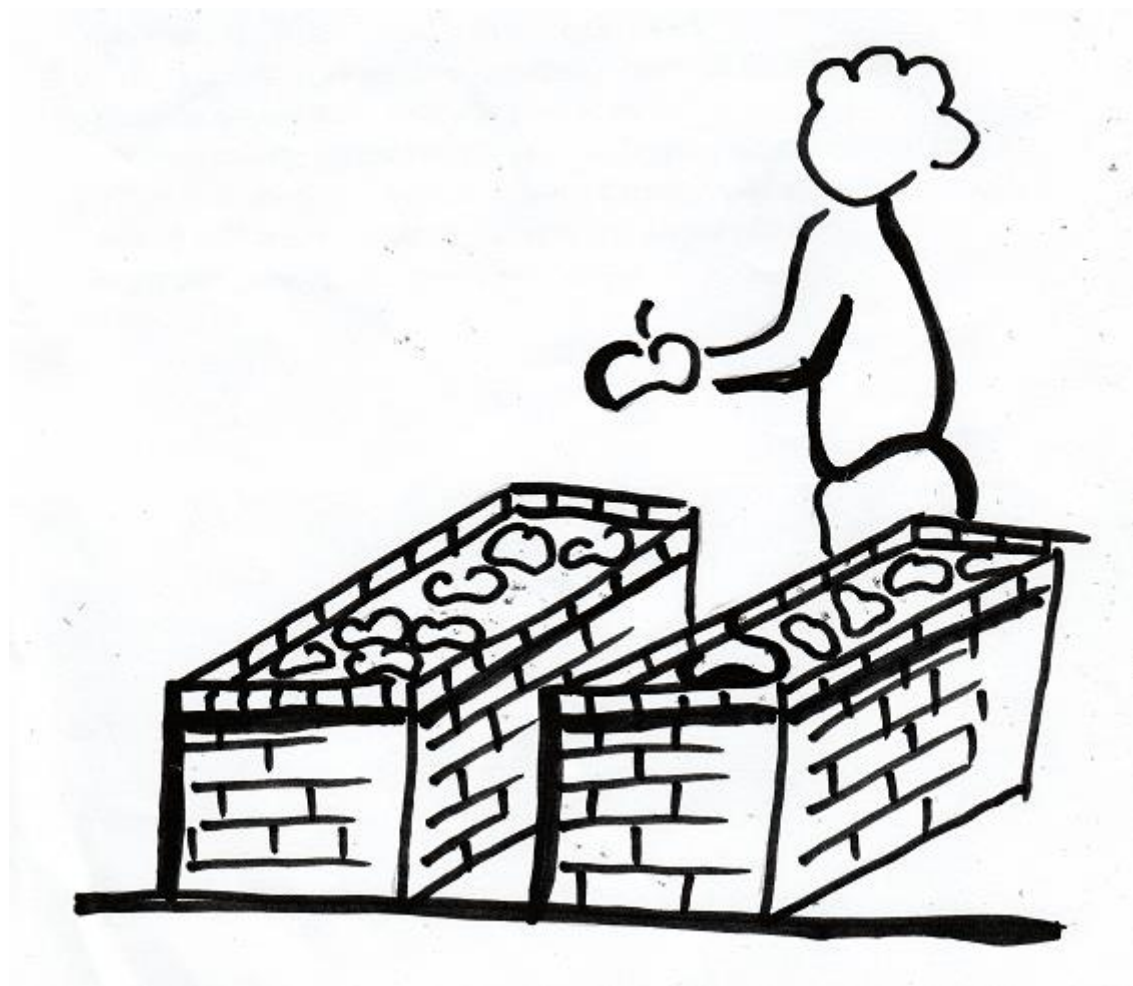
"Mag ik je een kusje geven?", vraagt Het Kleine Appeltje.

"Ik heb nog nooit een kus van iemand gehad", zegt ze dan.

"Nou, dan wordt dit de eerste keer", zegt Het Kleine Appeltje, en springt in de kist waar Dametje Peer in zit.

Hij wil Dametje Peer net een kus geven, maar de groenteboer zet hem weer in de kist waar de appeltjes in zitten.

Hij snapt niet zo goed hoe Het Kleine Appeltje in de kist met peren beland is.

Maar Het Kleine Appeltje geeft het niet zo gauw op en springt weer in de kist met peren.

En deze keer lukt het hem wel een kus aan Dametje Peer te geven.

“Je ruikt zo lekker”, zegt hij.

“Jij ruikt ook al zo lekker”, zegt Dametje Peer.

“Nu snap ik het waarom mensen ons zo graag lusten!”, zegt Het kleine Appeltje.

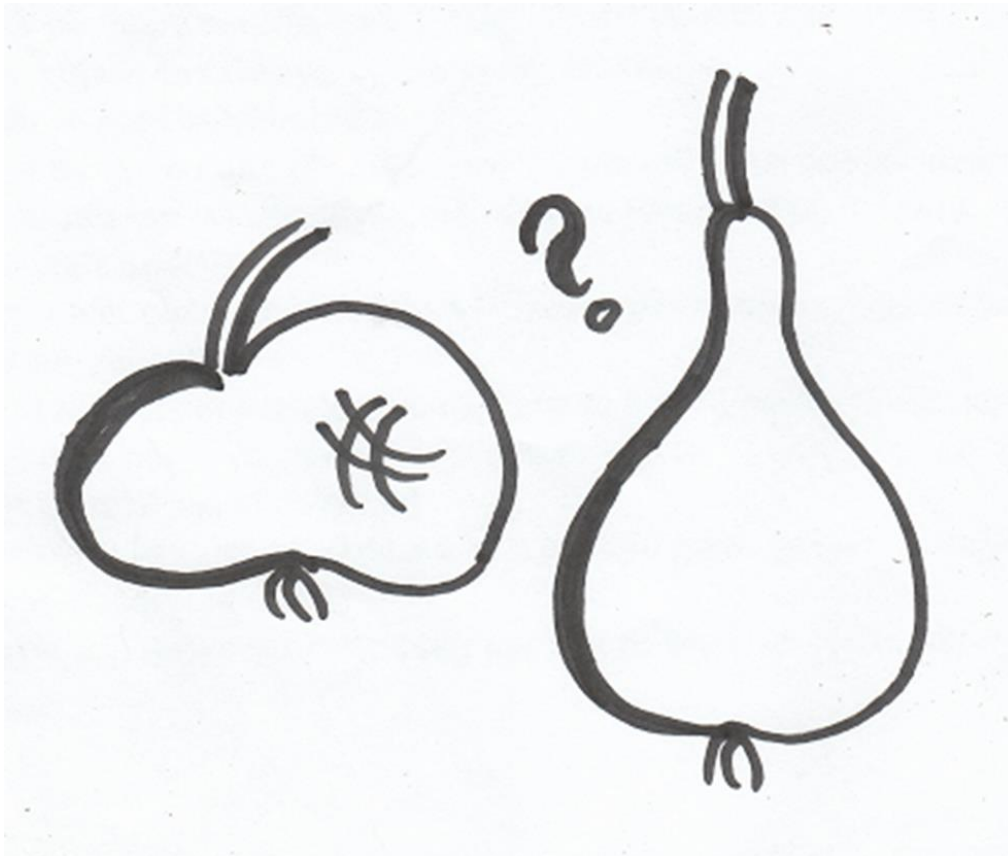
“Ja, maar doet het geen pijn als mensen ons opeten?”, vraagt Dametje Peer.

“Dat hoeven wij niet te weten, want we leven nog lang en gelukkig met elkaar, en dan zijn we zo taai dat niemand ons nog zal lusten”, zegt Het Kleine Appeltje

“Net als in een sprookje?”, vraagt Dametje Peer.

“Ja, net als in een sprookje”, zegt Het Kleine Appeltje.

Het Kleine Appeltje heeft wel veel fantasie, vind je ook niet?

Het Kleine Appeltje en Dametje Peer worden verkocht

Er komt een vrouw aanlopen, ze pakt een peer en knijpt er een beetje in.

Dan zegt ze tegen de groenteboer: "ik wil twee kilo peren kopen, ze zien er zo smakelijk uit!"

De groenteboer pakt een plastic zakje en doet er wat peren in. Ook Dametje Peer komt in de zak terecht.

Het Kleine Appeltje ziet dat net op tijd, en zonder dat de vrouw en de groenteboer het merken springt hij ook in de zak met peren. Heel snel roept hij nog gedag in appeltjestaal naar zijn vrienden. De vrouw rekt af en gaat weer naar huis. Maar als ze thuis komt en de zak met peren in een fruitschaal doet ziet ze Het Kleine Appeltje ertussen zitten.

“Ik heb toch alleen maar peren gekocht?”, zegt ze tegen zichzelf. Maar ze lette verder niet meer op en besloot de volgende keer wat beter uit te kijken als ze weer fruit op de markt gaat kopen.

Het Kleine Appeltje en Dametje Peer zitten lekker te kroelen met elkaar.

Maar er is een peer die ook verliefd op Dametje Peer is.

En hij is heel erg jaloers.

Hij trok aan de stengel van Het kleine Appeltje en Het Kleine appeltje valt op de tafel.

Dametje Peer gaat hem achterna.

De vrouw ziet het gebeuren.

"Ik heb wel raar fruit gekocht, zegt ze.

"Het lijkt wel alsof ze betovert zijn!"

"Weet je wat ik doe?"

"Ik breng ze morgen weer terug naar de groenteboer.

En ik ga nooit meer fruit bij die groenteboer kopen."

Dat is niet zo leuk voor de groenteboer, vind je ook niet?

Opa komt op bezoek

Het is middag, en dan komt opa altijd koffie bij Sien, zo heet de vrouw die de appeltjes gekocht heeft, drinken.

Opa heeft veel noten op zijn zang hoor!

De koffie mag niet te sterk of te flauw zijn, en er mag niet meer dan één klontje suiker in zijn koffie zitten.

En natuurlijk echte melk dat in een pannetje opgewarmd is.

En er mogen geen velletjes melk in zijn koffie zitten.

Het is zelfs zo dat Opa een eigen stoel heeft!

Nadat Opa zijn koffie op heeft, zonder te slurpen, want Opa is een nette man, steekt hij zijn sigaartje op.
Hij blaast allemaal wolkjes in de lucht.
En opeens moet Het Kleine Appeltje niesen.
Opa schrok zich een ongeluk.
Sien begint heel erg te lachen.

“Ik heb vanmorgen peren en een appel gekocht.
En volgens mij zijn ze betoverd, want ze halen allemaal kunsten uit.
Die appel die daar in de fruitschaal zit heeft net moeten niesen toen
u uw sigaartje rookte”, zegt Sien.
“Het moet niet gekker worden, een niesende appel”, roept Opa uit.
Het is ook een beetje vreemd, vind je ook niet?

Kleine Klaasje ging goochelen

Kleine Klaasje is de jongste zoon van vrouw Sien.

En echt waar, hij is heel ondeugend.

Hij ziet Het Kleine Appeltje en Dametje Peer, en gaat er buiten mee goochelen.

In het begin gaat het hem prima af.

Maar je raad het al, na een poosje vallen Het Kleine Appeltje en Dametje Peer in de modder.

Vrouw Sien ziet het gebeuren, en wordt heel boos.
Kleine Klaas kreeg billenkoek, en vrouw Sien zegt: "nu kan ik die
appel en peer niet meer morgen terug naar de groenteboer brengen.
Maar ik leg ze niet meer in de schaal nadat ik ze afgespoeld heb,
want er gebeuren zulke vreemde dingen in die fruitschaal!"
Weet je wat ik denk?
Dat Het Kleine Appeltje en Dametje Peer dat niet zo erg vinden!

Het verliefd stelletje wordt vereeuwigd

Weet je wat Opa goed kan?

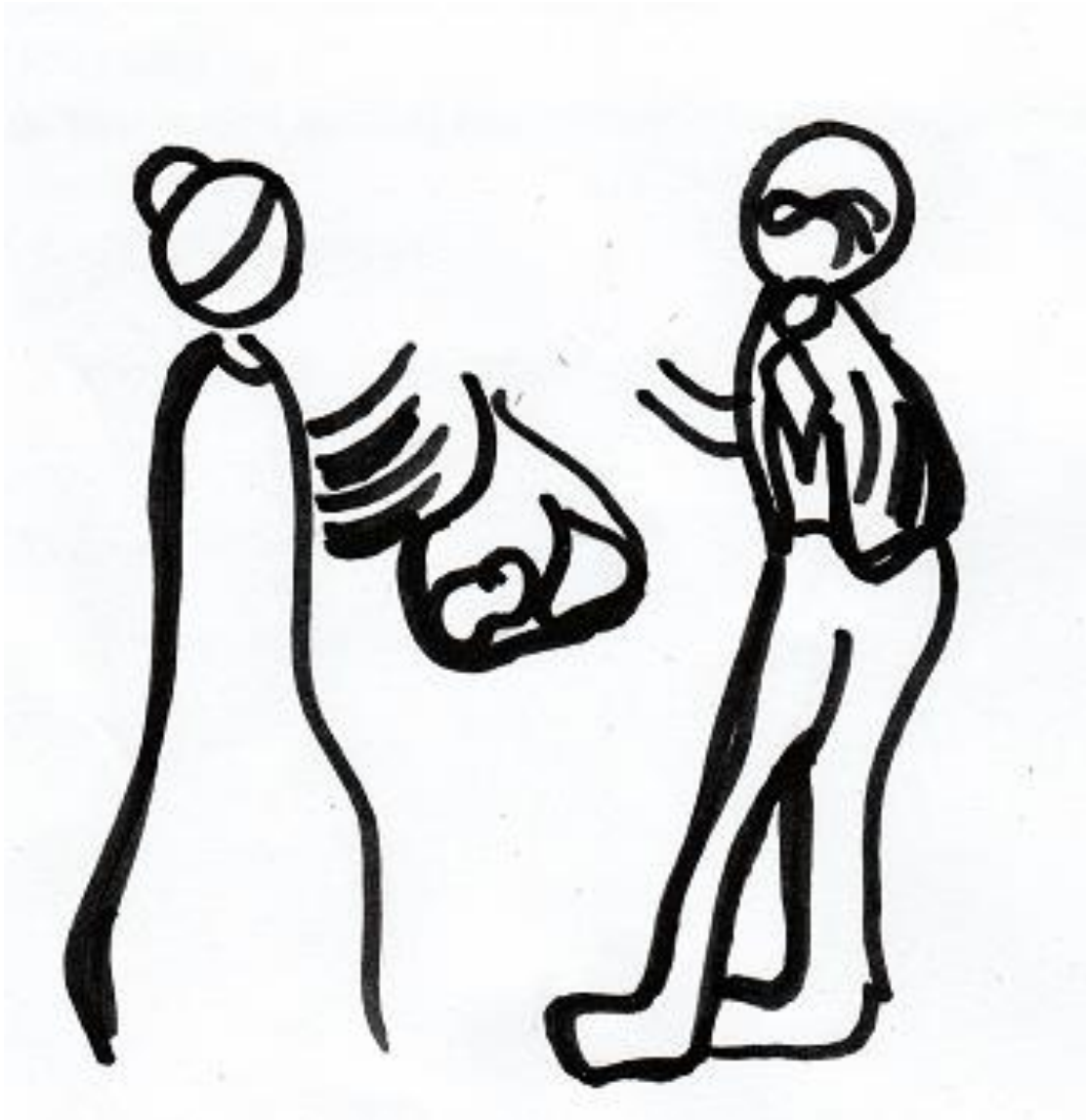
Schilderen.

Hij vraagt aan vrouw Sien of dat hij Het Kleine Appeltje mee mag nemen naar huis.

“Waarom?”, vraagt vrouw Sien aan hem.

Opa zegt: “dan kan ik ze naschilderen, het is zo ’n bijzondere peer, en ik heb nog nooit een appel meegemaakt die niesen kan.”

Vrouw Sien doet Het Kleine Appeltje en Dametje Peer in een zakje, En geeft ze aan Opa mee naar huis, nadat hij zijn sigaartje op heeft gerookt.

Als Opa thuis komt gaat hij Het Kleine Appeltje en Dametje Peer eerst eens flink oppoetsen.

Ze vinden het beiden een heel fijn gevoel.

Daarna pakt hij een mandje en doet ze er in.

Hij pakt zijn schilderspulletjes en gaat er eens goed voor zitten.

Eerst maakt hij een schets van het verliefd stelletje.

En dan pakt hij wat verf uit een tube en mengt het op een schilderspallet.

Daarna begint hij te schilderen en de schilderij wordt echt heel mooi!
Hij is bijna net echt!

Het Kleine Appeltje kijkt naar zijn vriendinnetje en zegt: "het is nu niet meer zo erg als we opgegeten worden."

"Nee", zegt Dametje Peer en verder: "Omdat we geschilderd worden blijven we voor goed voort bestaan, en is het niet zo erg meer als we opgegeten worden."

"Dat vind ik ook", zegt Het Kleine Appeltje en knijpt in het perenwangetje van Dametje Peer.

